

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Stephenie Meyer
MIDNIGHT SUN

Copyright © 2020 by Stephenie Meyer

First published August 4th 2020 by Little, Brown Books for Young Readers

Translation rights arranged by Writers House, New York

All Rights Reserved

Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03660-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STEFENI
MAJER

Ponoćno
sunce

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

Ova knjiga posvećena je svim čitaocima koji su tako divan deo mog života poslednjih petnaest godina. Kada smo se prvi put sreli, mnogi od vas bili su tinejdžeri blistavih, prelepih očiju, punih snova o budućnosti. Nadam se da ste u godinama koje su otad protekle ispunili svoje snove i da je njihovo ostvarenje bilo čak i bolje nego što ste se nadali.

1. PRVI POGLED

Bilo je ovo doba dana kada sam najviše želeo da mogu da spavam.

Srednja škola.

Ili bi možda primerenija reč bila *čistilište*? Da postoji način da se iskupim za svoje grehe, ovo bi moralo barem u nekoj meri da se uračuna u konačni zbir. Na dosadu se nisam navikao: svaki dan činio se nemoguće monotonijim od prethodnog.

Možda bi se ovo čak moglo smatrati nekim mojim oblikom sna – ako se san karakteriše kao stanje mirovanja između perioda aktivnosti.

Zurio sam u ispucale linije na malteru u udaljenom kraju kafeterije i zamišljao obrasce kojih u njima nije bilo. Bio je to način da isključim glasove koji su u mojoj glavi šumeli poput nabujale reke.

Nekoliko stotina tih glasova ignorisao sam iz dosade.

Kada je u pitanju bio ljudski um, sve sam to već nebrojeno puta čuo. Danas su sve misli bile okupirane trivijalnom dramom pridošlice u mali kolektiv učenika. Tako je malo bilo potrebno da se uzbude. Video sam novo lice u njihovim mislima iz svakog ugla. Obična devojka. Uzbuđenje zbog njenog dolaska bilo je zamorno predvidivo – identično reakciji koju dobijete kada grupi male dece pokažete neki svetlucavi predmet. Polovina momaka – svi odreda nalik ovcama – već je videla sebe opčinjena njome samo zato što je bila nešto novo. Uložio sam više truda da ih isključim.

Samo sam četiri glasa isključio iz pristojnosti pre nego odbojnosti: glasove moje porodice, moja dva brata i dve sestre, koji su toliko bili navikli na manjak privatnosti u mom prisustvu da su retko za to brinuli. Pružao sam im ono što sam mogao. Trudio sam se da ih ne slušam ako sam mogao na to da utičem.

Ali, ma koliko se trudio, ipak sam... znao.

Rozali je, kao i obično, mislila na sebe – njen um bio je ustajala bara koja nije krila mnoga iznenađenja. Uхватила je odraz svog profila na nečijim naočarima i razmišljala je o svom savršenstvu. Ničija kosa nije bila bliže istinskoj boji zlata, niko nije bio tako savršene građe peščanog sata, ničije lice nije bilo tako besprekoran simetrični oval. Nije ona poredila sebe sa ljudskim bićima ovde; to poređenje bilo bi smešno, besmisleno. Razmišljala je o drugima kao što smo mi, niko joj nije bio ravan.

Emet je na obično bezbrižnom licu sada nosio izraz namrgođene frustracije. Čak i sada je provlačio ogromnom šakom kroz kao gar crne uvojke i gužvao kosu u pesnici. Još je bio ljut što ga je Džasper savladao u rvanju prošle noći. Biće mu potrebno njegovo celokupno ograničeno strpljenje da pregura dan u školi da bi mogao da priredi revanš. Nikada nisam imao osećaj da sam nametljiv kada sam slušao Emetove misli zato što on nikada nije mislio ni o čemu što ne bi rekao naglas i sproveo u delo. Možda sam osećao krivicu što drugima čitam misli prosto zato što sam znao da u njima ima nečeg što oni ne bi želeli da znam. Ako je Rozalin um bio ustajala bara, onda je Emetov bio jezero bez senki, kristalno čisto.

A Džasper je... patio. Potisnuo sam uzdah.

Edvarde. Alis mi se obratila u mislima i smesta mi privukla pažnju. Bilo je to isto kao da me je naglas pozvala po imenu. Bilo mi je drago što je moje kršteno ime izašlo iz mode u poslednjih nekoliko decenija – u prošlosti je to bilo iritantno; svaki put kada bi neko pomislio na nekog Edvarda, ja bih automatski okrenuo glavu.

Sada to nisam uradio. Alis i ja bili smo dobri u ovim privatnim razgovorima. Retko je neko uspevao da nas uhvati. Ja sam gledao pukotine u malteru.

Kako se drži? Pitala je.

Namrštio sam se, tek neznatno skupio usne. Ništa što bi me odalo drugima. Lako sam mogao da se mrštim iz dosade.

Džasper je suviše dugo mirovao. Nije ispoljavao ljudske tikove onako kako smo svi mi bili prinuđeni da se neprestano pomeramo da se ne bismo isticali u masi – Emet je čupao kosu, Rozali je prekrštala najpre levu nogu preko desne, pa desnu preko leve, Alis je tapkala stopalom po linoleumu, a ja sam pomerao glavu i gledao u različite obrasce na zidu. Džasper je izgledao paralisano, vitko telo bilo mu je pravo kao strela, čak ni njegova kosa boje meda kao da nije reagovala na vazduh koji je dopirao iz ventilacionih otvora.

Alisin glas u mojoj glavi sada je bio uplašen, i ja sam u njenim mislima video da posmatra Džaspera perifernim vidom. *Postoji li neka opasnost?* Pretraživala je neposrednu budućnost, pretraživala vizije monotonije tražeći razlog za moje mrštenje. Ali i pored toga se setila da stavi sićušnu pesnicu pod oštru bradu i redovno trepće. Sklonila je zašiljeni pramen kratke, neravnomerno ošišane crne kose iz očiju.

Polako sam okrenuo glavu ulevo, kao da gledam ciglu u zidu, uzdahnuo, pa je okrenuo udesno, nazad prema pukotini u zidu. Ostali će pretpostaviti da glumim ljudsko biće. Samo je Alis znala da odmahujem glavom.

Opustila se. *Obavesti me ako postane suviše loše.*

Pomerio sam samo oči, do tavanice i nazad.

Hvala ti na ovome.

Bilo mi je drago što ne mogu da joj odgovorim naglas. Šta bih joj rekao? Drago mi je što mogu da ti pomognem? Teško da mi je bilo drago. Nisam uživao u praćenju Džasperovih muka. Zar je zaista bilo nužno eksperimentisati na ovaj način? Zar ne bi bilo bezbednije prosto priznati da on možda nikada neće moći da kontroliše svoju žeđ kao mi ostali a da mu to ne padne suviše teško? Zašto koketirati sa katastrofom?

Prošle su dve nedelje od poslednjeg lova. Za nas ostale to i nije bilo jako dugo. Povremeno nam je bilo pomalo neprijatno – ako bi čovek prošao suviše blizu, ukoliko bi vetar dunuo u pogrešnom smeru. Ali ljudi su nam retko prilazili. Instinkti su im govorili ono što njihov svesni um nikada ne bi mogao da razume: bili smo opasnost koja se mora izbeći.

Džasper je sada bio veoma opasan.

Nije se to dešavalo često, ali s vremena na vreme upadalo mi je u oči koliko nas ljudi nisu svesni. Bili smo na to navikli, očekivali smo to, ali povremeno je ovo postajalo upadljivije nego obično. Niko nas nije primećivao ovde za ovim izgrebanim stolom u kafeteriji, premda bi čopor tigrova na našem mestu bio manje smrtonosan. Oni su videli pet osoba neobičnog izgleda koje su dovoljno nalikovale ljudima. Teško je bilo zamisliti da su uspeali da prežive sa tako otupelim čulima.

U tom trenutku sitna devojka zastala je pored stola najbližeg našem, stala je da porazgovara sa drugaricom. Zabacila je kratku kosu boje peska i prošla prstima kroz nju. Zagrejani vazduh naneo je njen miris prema nama. Ja sam navikao na osećaj koji je taj miris u meni budio – suvi bol u grlu, šuplju čežnju u stomaku, automatsko grčenje mišića, navalu otrova u usta.

Bilo je to sasvim normalno i obično mi je bilo lako da to ignorišem. Sada mi je bilo teže nego inače jer su moje reakcije bile snažnije, udvostručene, zato što sam nadzirao Džaspera.

Džasper je dozvolio da mu se mašta otme kontroli. Zamišljao je – video je sebe kako ustaje sa stolice pored Alis i staje pored devojčice. Zamišljao je kako se saginje kao da će joj nešto šapnuti na uvo, zamišljao kako spušta usne na luk njenog vrata. Zamišljao kakav će pod njegovim usnama biti vrela tok pulsa ispod tanane barijere njene kože...

Šutnuo sam njegovu stolicu.

Susreo je moj pogled, crne oči su mu na trenutak bile gnevne, a zatim je oboario pogled. Čuo sam kako mu se u glavi bore stid i bunt.

„Izvini“, promrmljao je Džasper.

Slegnuo sam ramenima.

„Nismo ni nameravali da reagujemo“, promrmljala je Alis umirujući njegov stid. „Videla sam.“

Potisnuo sam mrštenje kojim bih odao njenu laž. Alis i ja morali smo da se držimo zajedno. Nije bilo lako biti čudak među čudacima. Štitili smo tajne onog drugog.

„Pomaže donekle ako razmišljaš o njima kao o ljudskim bićima“, predložila je Alis, čiji je visoki, melodični glas bio suviše brz da bi ga ljudi razumeli, u slučaju da je neko i bio dovoljno blizu da je čuje. „Zove se Vitni. Ima mlađu sestru koju obožava. Njena majka je pozvala Ezme na onu baštensku zabavu, sećaš se?“

„Znam ko je ona“, rekao je Džasper kratko. Okrenuo se i zagledao kroz jedan od malih prozora velike prostorije. Njegov ton ubio je svaki dalji razgovor.

Moraće da lovi noćas. Besmisleno je bilo ovako rizikovati, na ovaj način pokušavati proveriti njegovu snagu i povećati njegovu izdržljivost. Džasper bi prosto trebalo da prihvati svoja ograničenja i funkcioniše unutar njih.

Alis je tiho uzdahnula i ustala, pa ponela svoju tacnu sa hranom – svoj rekvizit – i ostavila ga samog. Znala je kada mu je bilo dosta njene podrške. Premda su Rozali i Emet upadljivo isticali svoju vezu, Alis i Džasper poznavali su potrebe onog drugog kao svoje. Kao da su i oni mogli da čitaju misli – samo onog drugog.

Edvard.

Refleksna reakcija. Okrenuo sam se na zvuk svog imena, premda me niko nije pozvao, u pitanju je bila misao.

Moj pogled se na delić sekunde susreo sa pogledom krupnih očiju boje čokolade na bledom, srolikom ljudskom licu. Poznavao sam to lice, premda ga

nikada pre ovog trenutka nisam video. Danas je to lice bilo svim ljudima u mislima. Nova učenica, Izabela Svon. Ćerka gradskog šefa policije, koja je došla da živi ovde zbog neke promene u starateljstvu. Bela. Ispravljala je sve koji su koristili njeno puno ime.

Nezainteresovano sam sklonio pogled. Bio mi je potreban trenutak da shvatim kako nije ona pomislila moje ime.

Naravno da je već pala na Kalenove, čuo sam kako se nastavlja nečija misao. Sada sam prepoznao „glas“.

Džesika Stenli – neko vreme nije me mučila svojim unutrašnjim monolozima. Kakvo je to olakšanje bilo kada je najzad prevazišla svoju pogrešno usmerenu fiksaciju. Bilo je gotovo nemoguće pobeći njenom večitom, budalastom sanjarenju. Poželeo sam, tada, da mogu da joj objasnim šta bi joj se *tačno* desilo kada bi se moje usne, i zubi iza njih, našli u njenoj blizini. To bi učutkalo njene iritantne fantazije. Pomisao na njenu reakciju gotovo da mi je izmamila osmeh.

Neće od toga biti nikakve vajde, nastavila je Džesika. *Nije čak ni lepa. Ne znam zašto Erik tako pilji u nju... i Majk.*

U mislima se trгла na ovo poslednje ime. Njena nova opsesija, opštopopularni Majk Njuton, nije ni znao da ona postoji. Ali izgleda da je bio svestan postojanja nove devojke. Još jedno dete koje pruža ruku prema svetlucavom predmetu. Ovo je Džesikinim mislima dalo zlobnu notu, premda je pridošlici srdačno objašnjavala ono što se znalo o mojoj porodici. Nova učenica mora da je pitala za nas.

I mene danas svi gledaju, pomislila je Džesika samozadovoljno. *Nije li sreća što Bela sa mnom sluša dva predmeta? Kladam se da će Majk želeti da me pita šta ona...*

Pokušao sam da potisnem dosadni žamor iz glave pre nego što me sitničavo i trivijalno izludi.

„Džesika Stenli novoj učenici iznosi sav prljav veš klana Kalen“, tiho sam rekao Emetu da skrenem sebi misli.

Zasmejao se sebi u bradu. *Nadam se da je priča dobra*, pomislio je.

„Zapravo, prilično nemaštovita. Tek nagoveštaj skandala. Ni trunke užasa. Pomalo sam razočaran.“

A nova devojka? Je li i ona razočarana tračem?

Slušao sam da čujem šta ova nova devojka Bela misli o Džesikinoj priči. Šta je videla kada je gledala neobičnu, kao kreč bleđu porodicu koju su svi izbegavali?

Moja je odgovornost bila da znam kakva je njena reakcija. Ja sam bio izvidnica, u nedostatku bolje reči, mojoj porodici. Da nas zaštitim. Ako bi neko počeo da sumnja u nas, mogao sam na vreme da upozorim svoju porodicu da bismo mogli

da se povučemo bez poteškoća. Dešavalo se to povremeno – neko ljudsko biće bujne mašte videlo bi u nama likove iz knjige ili filma. Obično bi sve pogrešno protumačili, ali bolje je bilo preseliti se u novo mesto nego rizikovati pažljiviju proveru. Retko se dešavalo, izuzetno retko, da neko nasluti pravu istinu. Nismo im davali priliku da provere svoje pretpostavke. Prosto smo nestajali, i postajali tek zastrašujuće sećanje.

To se nije desilo već decenijama.

Nisam čuo ništa, premda sam pažljivo osluškivao prostor oko Džesikinog nabujalog površnog unutrašnjeg monologa. Činilo se da niko ne sedi pored nje. Kako čudnovato. Je li devojka otišla? To mi se činilo malo verovatnim, jer je Džesika i dalje pričala sa njom. Podigao sam pogled osećajući se izbačenim iz ravnoteže. Morao sam da proverim svoj posebni „sluh“ – to nikada nisam morao da radim.

I ponovo je moj pogled susreo one krupne smeđe oči. Sedela je na istom mestu i gledala nas – što je bilo sasvim prirodno, pretpostavio sam, zato što ju je Džesika i dalje čašćavala lokalnim tračevima o Kalenovima.

I prirodno bi bilo da je razmišljala o nama.

Ali ja nisam čuo ni šapat.

Toplo, prijatno crvenilo obojilo joj je obraze kada je skrenula pogled u trenutku kad je uhvaćena kako zuri u neznanca. Bilo je dobro što je Džasper i dalje gledao kroz prozor. Nisam želeo da zamišljam kakav bi uticaj ova navala krvi imala na njegovu samokontrolu.

Osećanja na njenom licu su bila jasna kao da su bila ispisana slovima: iznenađenje dok je nesvesno upijala naznake suptilnih razlika između njene vrste i moje; znatiželja dok je slušala Džesikinu priču; i nešto više... Fascinacija? Ne bi bilo prvi put. Mi smo njima, našem plenu, bili lepi. I, naposljetku, stid.

A ipak, premda su joj se misli tako jasno čitale u onim njenim neobičnim očima – neobičnim zbog njihove dubine – sa mesta na kom je sedela, čuo sam samo tišinu. Samo... tišinu.

Na trenutak sam osetio nelagodu.

Ovo mi se nikada nije desilo. Je li sve u redu sa mnom? Osećao sam se jednako kao i uvek. Zabrinut, oslušnuo sam pažljivije.

U glavi su iznenada počeli da viču svi glasovi koje sam do tada blokirao.

... *pitam se kakvu muziku voli... možda bih mogao da spomenem novi CD...*, razmišljao je Majk Njuton dva stola dalje – baveći se u mislima Belom Svon.

Gledaj kako pilji u nju. Zar mu nije dovoljno što polovina devojka u školi čeka da on... Misli Erika Jorkija bile su otrovne i vrtele su se oko nove devojke.

... odvratno. Čovek bi pomislio da je poznata ili tako nešto... Čak i Edvard Kalen zuri u nju... Lice Loren Malori trebalo je da bude tamne boje žada s obzirom na to koliko je bila ljubomorna. I Džesika, koja se razmeće novom najboljom drugaricom. Kakva sprdačina... Nastavljao je da šiklja otrov iz misli devojka.

... kladim se da su je svi to pitali. Ali volela bih da razgovaram sa njom. Što je nešto originalnije, razmišljala je Ešli Dauling.

... možda će biti sa mnom na čašu španskog..., nadala se Džun Ričardson.

... mnogo posla mi je ostalo za večeras! Matematika, i test iz engleskog. Nadam se da je mama... Andžela Veber, tiha devojka, čije su misli bile neuobičajeno blagonaklone, bila je jedina za stolom koja nije bila opsednuta ovom Belom.

Sve sam ih čuo, čuo sam svaku beznačajnu sitnicu koja im je prošla kroz glavu. Ali ni reči od nove učenice sa varljivo komunikativnim očima.

I, naravno, čuo sam šta je rekla kada je razgovarala sa Džesikom. Nisam morao da budem sposoban da čitam misli kako bih čuo njen tihi, jasni glas sa druge strane prostorije.

„Koji od njih je mladić sa crvenkastosmeđom kosom?“, čuo sam kako pita i krišom me gleda krajičkom oka, samo da bi žurno skrenula pogled kada je videla da i dalje zurim u nju.

Ako sam i imao vremena da se ponadam da će mi zvuk njenog glasa pomoći da prepoznam ton njenih misli, čekalo me je razočaranje. Obično su ljudi razmišljali istim tonom kojim su i govorili. Ali ovaj tihi, stidljivi glas nije mi bio poznat, nije pripadao nijednoj od stotina misli koje su se odbijale od zidova ove prostorije, u to sam bio siguran. Bio je potpuno nov.

O, srećno ti bilo, idiote, pomislila je Džesika pre nego što joj je odgovorila na pitanje. „To je Edvard. Prelep je, naravno, ali nemoj da tračiš vreme. Ne izlazi ni sa kim. Po svemu sudeći, nijedna devojka ovde nije dovoljno lepa za njega.“ Tiho je frknula.

Okrenuo sam glavu da sakrijem smešak. Džesika i njene drugarice nisu znale koliko su sreće imale što mi nijedna od njih nije bila naročito privlačna.

Ispod prolazne razonode osetio sam neobičan impuls koji nisam najbolje razumeo. Bio je na neki način povezan sa okrutnom oštrinom Džesikinih misli koje nova devojka nije bila svesna... Osetio sam neobičnu želju da stanem između njih, da zaštitim Belu Svon od mračnih struja Džesikinog uma. Kakvo neobično osećanje. Pokušavajući da iskopam motiv koji se krio iza ovog impulsa,

još jednom sam pogledao novu devojkicu, sada Džesikinim očima. Moj pogled privukao je previše pažnje.

Možda je to prosto bio neki odavno zakopani zaštitnički instinkt – nagon snažnog da zaštiti slabog. Nekako mi je ova devojkica izgledala krhkije od njenih drugarica. Koža joj je bila toliko providna da je bilo teško poverovati da ju je štitila od spoljašnjeg sveta. Video sam ritmično pulsiranje krvi kroz njene vene pod čistom, bledom membranom... Ali ne bi trebalo da se usredsređujem na to. Bio sam dobar u ovom životu koji sam odabrao, ali bio sam jednako žedan kao Džasper i nije bilo svrhe izlagati se iskušenju.

Obrve su joj bile blago nabrane, ali činilo se da ona toga nije svesna. Osećao sam se neverovatno frustrirano! Video sam da za nju predstavlja napor što mora tu da sedi, što mora da razgovara sa neznancima, što je u centru pažnje. Osećao sam njenu stidljivost po načinu na koji je držala krhka ramena, blago povijeno, kao da u svakom trenutku očekuje ukor. A ipak sam mogao samo da vidim, da osetim i da zamišljam. Od ove sasvim obične devojkice ljudske vrste nisam čuo ništa osim tišine. Zašto?

„Hoćemo li?“, promrmljala je Rozali, poremetivši moju usredsređenost.

Laknulo mi je što mogu da skrenem misli sa devojkice. Nisam želeo da nastavim da doživljavam neuspeh – retko sam doživljavao neuspeh, i on je za mene bio samim tim iritantan. Nisam želeo da razvijem interesovanje za njene skrivene misli prosto zato što su bile skrivene. Bez sumnje će, kada ih dešifrujem – a pronaći ću način da to uradim – one biti jednako trivijalne kao i misli svakog drugog ljudskog bića. Neće biti vredne truda koji ću uložiti da bih dopro do njih.

„Dakle, da li nas se nova devojkica već plaši?“, upitao je Emet još čekajući moj odgovor na svoje ranije pitanje.

Slegnuo sam ramenima. Nije bio dovoljno zainteresovan da bi navaljivao.

Ustali smo od stola i izašli iz kafeterije.

Emet, Rozali i Džasper pretvarali su se da su učenici četvrte godine; otišli su na časove. Ja sam izigravao nekog mlađeg od njih. Krenuo sam na čas biologije za učenike treće godine, pripremajući se u mislima na dosadu. Malo je verovatno bilo da će gospodin Baner, čovek tek prosečnog intelekta, uspeti da izvuče nešto iz ovog predavanja što bi moglo da iznenadi nekoga ko ima dve fakultetske diplome iz medicine.

U učionici sam seo na stolicu i bacio knjige – ponovo, tek rekvizite jer se u njima nije nalazilo ništa što već nisam znao – na sto. Ja sam bio jedini učenik

koji je sedeo sam. Ljudi nisu bili dovoljno pametni da *znaju* da me se plaše, ali su njihovi instinkti samoodržanja bili dovoljni da se drže podalje.

Prostorija se polako punila učenicima koji su se vraćali sa pauze za ručak. Navalio sam se na naslon stolice i čekao da vreme prođe. Opet sam poželeo da mogu da spavam.

Pošto sam razmišljao o novoj devojci kada ju je Andžela Veber uvela na vrata, njeno ime mi se nametnulo u misli.

Bela me podseća na mene. Kladam se da joj ovaj dan teško pada. Volela bih da mogu da kažem nešto... ali to bi verovatno zvučalo glupo.

To! Pomislio je Majk Njuton okrenuvši se u stolici da posmatra devojke kako ulaze.

No ipak se, sa mesta na kom je Bela Svon stajala, nije čulo ništa. Prazan prostor gde bi njene misli trebalo da budu mučio me je i uznemiravao.

Šta ako sve izgubim? Šta ako je ovo prvi simptom nekakvog psihičkog propadanja?

Često sam želeo da mogu da umaknem kakofoniji. Da mogu da budem normalan – koliko je to bilo moguće za mene. Ali sada sam osećao nalet panike na ovu misao. Šta bih bio bez onoga što mogu da radim? Nikada nisam čuo tako nešto. Videću da li je Karlajl čuo.

Devojka se zaputila prolazom između klupa prema katedri. Sirotica; jedino slobodno mesto je bilo pored mene. Automatski sam raščistio njenu stranu stola i nagurao svoje knjige na gomilu. Nisam verovao da će se tu osećati preterano prijatno. Čekalo ju je dugačko polugodište – barem na ovom času. Međutim, možda ću, sedeći pored nje, uspeti da pronađem skrovište njenih misli... mada mi nikada pre nije bila potrebna neposredna fizička blizina za to. I premda neću pronaći ništa što vredi slušati.

Bela Svon ušetala je u struju zagrejanog vazduha koji je duvao prema meni.

Njen miris pogodio me je poput udarnog ovna, poput granate. Ne postoji nijedna slika dovoljno nasilna da opiše silinu onoga što mi se u tom trenutku desilo.

Iznenada sam se preobrazio. Nisam bio ni blizu ljudskom biću kakvo sam nekada bio. Nije ostalo ni traga od trunke ljudskosti u koju sam uspeo da se umotam tokom godina.

Postao sam grabljivica. Ona je bila moj plen. Nije na svetu postojalo ništa drugo osim te istine.

Nije bilo prostorije pune svedoka – oni su u mojoj glavi već bili kolateralna šteta. Misterija njenih misli bila je zaboravljena. Njene misli nisu značile ništa jer neće još dugo razmišljati.

Bio sam vampir, a ona je imala najslađu krv koju sam namirisao u poslednjih osamdeset godina.

Nisam ni pomišljao da takav miris može da postoji. Da sam znao da postoji, odavno bih pošao da ga tražim. Pretražio bih planetu u potrazi za njom. Mogao sam da zamislim ukus...

Žeđ je gorela u mom grlu poput vatre. Usta su mi bila kao ispečena i isušena, i ni sveža navala otrova taj osećaj nije mogla da odagna. Stomak mi se grčio od gladi koja je bila odjek žeđi. Mišići su mi se zgrčili u oprugu.

Nije prošla ni puna sekunda. Još je bila usred koraka koji ju je spustio niz vetar od mene.

Kada je njeno stopalo dotaklo tlo, pogled joj je kliznuo prema meni, sa jasnom namerom da taj pokret ostane neopažen. Njen pogled susreo je moj, i ja sam video svoj odraz u njenim očima.

Šok zbog lica koje sam tamo video spasao joj je život na nekoliko trnovitih trenutaka.

Nije mi olakšavala situaciju. Kada je obradila izraz na mom licu, krv joj je iznova pokuljala u obraze, bojeći ih najlepšom bojom koju sam ikada dosad video. Miris je bio poput guste izmaglice u mom mozgu. Misli nisu mogle da se probiju kroz nju. Instinkti su mi besneli, otimali se kontroli, potpuno pometeni.

Sada je hodala brže, kao da je svesna da mora da umakne. U žurbi je postala trapava – saplela se i poletela napred i gotovo pala na devojkicu koja je sedela ispred mene. Ranjiva, slaba. Čak i više nego što je uobičajeno za ljude.

Pokušao sam da se usredsredim na lice koje sam video u njenim očima, lice koje sam sa gađenjem prepoznao. Lice čudovišta u meni – lice koje sam potisnuo zahvaljujući decenijama truda i beskompromisne discipline. Kako je samo lako sada izbilo na površinu!

Miris se ponovo uskovitlao oko mene, razvejao mi misli i umalo me nije naterao da poletim prema njoj.

Ne.

Rukom sam uhvatio ivicu stola pokušavajući da se zadržim na stolici. Drvo nije bilo doraslo izazovu. Ruka mi je proletela kroz ploču i izbila na drugu stranu puna iscepanog iverja, ostavljajući za sobom obris prstiju utisnut u preostalo drvo.

Uništi dokaze. To je bilo osnovno pravilo. Žurno sam jagodicama u prah pretvorio ivice obrisa ostavljajući samo nazubljenu šupljinu i gomilu iverja na podu ispod nje, koju sam rasuo stopalom.

Uništi dokaze. Kolateralna šteta...

Znao sam šta je sada moralo da se desi. Devojka će morati da sedne pored mene, a ja ću morati da je ubijem.

Nedužnim svedocima u učionici – osamnaestoro druge dece i jednom muškarcu – ne sme biti dozvoljeno da odu nakon što vide ono što će uskoro uslediti.

Trgao sam se od pomisli na ono što moram da uradim. Čak ni u svom najgorom stanju nisam učinio ovakvo zverstvo. Nikada nisam ubio nedužne. A sada sam planirao da ubijem dvadeset odjednom.

Lice čudovišta u mom odrazu mi se podsmevalo.

I dok se deo mene drhteći povlačio pred njim, drugi deo je planirao ono što sledeće moram da uradim.

Ako ubijem devojku prvu, imaću svega petnaest ili dvadeset sekundi sa njom pre nego što ljudska bića u prostoriji odreaguju. Možda malo duže ukoliko najpre ne shvate šta radim. Ona neće imati vremena da vrisne ili oseti bol: neću je ubiti okrutno. Toliko mogu da pružim ovoj neznanki sa neopisivo poželjnom krvi.

Ali zatim ću morati da ostalima onemogućim beg. Neću morati da brinem za prozore, suviše su visoko i previše su mali da bi bilo ko mogao da umakne tuda. Samo vrata – blokirati njih i biće zarobljeni.

Biće sporije i teže pokušati sve ih pobiti kada se uspaniče i kad počnu haotično da jurcaju naokolo. Ne nemoguće, ali biće mnogo više buke. Imaće vremena da vrište. Neko će ih čuti... pa ću biti primoran da ubijem još više nedužnih u ovaj crni čas.

A njena krv će se ohladiti dok budem ubijao druge.

Miris me je kažnjavao, zatvarao mi grlo suvim bolom...

Znači, najpre svedoci.

Iscrtao sam sve u glavi. Nalazio sam se u sredini prostorije, u delu najudaljenijem od čela prostorije. Najpre ću počistiti desnu stranu. Mogu da slomim četiri ili pet vratova u sekundi, procenio sam. To neće biti bučno. Desna strana će imati sreće, neće ni naslutiti šta se dešava. Za prolazak preko čela prostorije i vraćanje levom stranom biće mi potrebno, u najboljem slučaju, pet sekundi da okončam svaki život u prostoriji.

Dovoljno dugo da Bela Svon nakratko vidi šta joj sleduje. Dovoljno dugo da oseti strah. Dovoljno dugo, možda, ako je šok ne zaledi u mestu, da ispusti vrisak. Tih, na koji se niko neće odazvati.

Duboko sam udahnuo, a miris je postao vatra koja je pokuljala mojim suvim venama i planula mi iz grudi da spali svaki plemenitiji impuls za koji sam bio sposoban.

Sada se okretala. Za nekoliko sekundi sešće svega nekoliko centimetara od mene. Čudovište u mojoj glavi je klicalo.

Neko je, sa leve strane, zatvorio fasciklu. Nisam podigao pogled da vidim koje je od na smrt osuđenih ljudskih bića to bilo, ali taj pokret je poslao talas običnog vazduha, lišenog svakog mirisa, preko mog lica.

Na jedan kratak trenutak uspeo sam da jasno razmišljam. U tom dragocenom trenutku video sam dva lica u glavi, jedno pored drugog.

Jedno je bilo moje, odnosno bilo je moje nekada: crvenooko čudovište koje je ubilo toliko ljudi da sam prestao da brojim. Bila su to racionalizovana, opravdana ubistva. Ubijao sam ubice, ubijao druga manje moćna čudovišta. Izigravao sam boga, bio sam svestan toga – odlučivao ko je zaslužio smrtnu kaznu. Bio je to kompromis koji sam sklopio sa samim sobom. Hranio sam se ljudskom krvlju, ali samo u najširem smislu te reči. Moje žrtve su, zbog svojih raznovrsnih razonoda, mogle da se tek jedva nešto više od mene smatraju za ljudska bića.

Drugo lice bilo je Karaljlovo.

Nije bilo sličnosti između naša dva lica. Bila su vedri dan i najcrnja noć.

Nije bilo razloga da sličnost postoji. Karlajl nije bio moj otac u onom osnovnom, biološkom smislu. Ništa nam nije bilo zajedničko. Sličnost u tenu bila je posledica onoga što smo bili; svaki vampir je bleđ kao leš. Sličnost u boji očiju je bila nešto sasvim drugo – bila je odraz zajedničkog izbora.

A ipak sam, premda nije bilo osnove za sličnost, zamišljao da je moje lice počelo da odražava njegovo, u izvesnoj meri zbog toga što sam poslednjih sedamdeset i nešto godina prihvatio njegov izbor i pratio njegove stope. Crte mog lica nisu se promenile, ali činilo mi se da se u izrazu mog lica videlo nešto od njegove mudrosti, da se nešto od njegovog saosećanja naziralo u izrazu mojih usana, i da je nagoveštaj njegovog strpljenja bio vidljiv na mom čelu.

Sva ta sitna poboljšanja izgubila su se sa lica čudovišta. Za nekoliko trenutaka neće se na meni zapaziti ništa po čemu će se videti godine koje sam proveo sa svojim tvorcem, svojim mentorom, svojim ocem u svakom važnom pogledu. Moje oči zasijaće crveno kao oči đavola, i svaka sličnost zauvek će nestati.

U mojoj glavi, Karaljlove tople oči nisu mi sudile. Znao sam da će mi oprostiti ovaj užasan čin. Zato što me je voleo. Zbog toga što je mislio da sam bolji nego što sam bio.

Bela Svon sela je na stolicu pored mene, kretala se kruto i neprirodno – bez sumnje od straha – a miris njene krvi se rascvetao i okružio me u oblaku kome nisam mogao da umaknem.

Dokazaću svom ocu da se prevario u vezi sa mnom. Očaj zbog ove činjenice bolelo me je gotovo jednako kao i vatra u grlu.

Odmakao sam se zgađeno od nje – zgađen čudovištem koje je žudelo da je ugrabi.

Zašto je morala da dođe ovamo? Zašto je morala da *postoji*? Zašto je morala da uništi ono malo mira što sam imao u ovom mom neživotu? Zašto je ovo iritantno ljudsko biće moralo da bude rođeno? Uništiće me.

Okrenuo sam lice od nje kada me je prepravila iznenadna žestoka, iracionalna mržnja.

Nisam želeo da budem čudovište! Nisam želeo da ubijem mnoštvo bezopasne dece! Nisam želeo da izgubim sve što sam stekao životnim vekom provedenim u odricanju i poricanju!

Neću.

Miris je bio problem, jezivo privlačni miris njene krvi. Samo kada bi postojao način da se oduprem... kada bi samo još jedan nalet svežeg vazduha mogao da mi razbistri misli.

Bela Svon je rastresla dugu, gustu kosu boje mahagonija.

Da li je poludela?

Ne, nije bilo blaženog povetarca. Ali nisam *mora*o da dišem.

Zaustavio sam protok vazduha kroz pluća. Olakšanje je bilo trenutno, ali nepotpuno. I dalje sam imao sećanje na miris u glavi, osećao njegov ukus na jeziku. Čak ni tome neću moći dugo da se opirem. Svi životi u ovoj prostoriji bili su u opasnosti dok smo ona i ja boravili u njoj. Trebalo bi da bežim. *Želeo* sam da bežim, da se sklonim od njene *vreline*, i kazne plamenog bola, ali nisam bio potpuno siguran da neću, ako opustim zgrčene mišiće da se pomerim, pa makar samo da ustanem, podivljati i počiniti pokolj koji sam već isplanirao.

Ali možda ću moći da se odupirem jedan sat. Hoće li jedan sat biti dovoljan da povratim kontrolu i uspem da se pomerim a da nikoga ne napadnem? Sumnjao sam u to, ali sam naterao sebe da se obavežem na to. Moraću da se *postaram* da bude dovoljno. Taman dovoljno da izađem iz ove prostorije pune žrtava koje možda i nije trebalo da *postanu* žrtve. Ako uspem da se oduprem jedan kratki sat.

Nelagodno je bilo ne disati. Mom telu kiseonik nije bio potreban, ali je zaustavljanje daha bilo protivno svim mojim instinktima. U trenucima stresa oslanjao sam se na miris više nego na sva ostala čula. On me je vodio u lov; bio je prvo čulo koje me je upozoravalo na opasnost. Nisam često nailazio na nešto

opasno kao što sam bio ja, ali je instinkt samoodržanja bio jednako snažan kod moje vrste kao i kod prosečnog ljudskog bića.

Neprijatno, ali podnošljivo. Podnošljivije nego da osetim *njen* miris i ne zarijem zube u tu finu, tanku, providnu kožu sve do vrele, vlažne, pulsirajuće...

Jedan sat! Samo jedan sat. Ne smem da razmišljam o mirisu, ukusu.

Nema devojka spustila je zavesu kose između nas i nagnula se napred tako da joj je kosa pala preko ramena. Nisam mogao da joj vidim lice, pa nisam mogao ni da pokušam da pročitam osećanja u njenim jasnim, dubokim očima. Je li pokušavala da sakrije te oči od mene? Iz straha? Stidljivosti? Da bi sačuvala svoje tajne?

Moja ranija ljutnja zbog nemogućnosti da doprem do njenih nemih misli bila je slaba i bleđa u poređenju sa potrebom – i mržnjom – koja me je sada obuzela. Mrzeo sam ovu krhku devojku koja je sedela pored mene, mrzeo sam je sa svim žarom sa kojim sam se držao onoga što sam nekada bio, ljubavi prema mojoj porodici, snova da mogu da postanem nešto bolje od onoga što sam bio. To što sam je mrzeo – što sam mrzeo osećanje koje je u meni budila – malo mi je pomoglo. Da, ljutnja koju sam ranije osećao bila je slaba, ali je i ona malo pomogla. Držao sam se svake misli koja mi nije dozvoljavala da zamišljam kakav bi *ukus* imala...

Mržnja i ljutnja. Nestrpljenje. Hoće li ovaj sat ikada proći?

A kada sat prođe, ona će izaći iz prostorije. A šta ću ja uraditi?

Kada bih uspeo da kontrolišem čudovište, nateram da ga uvidi da će se odlaganje isplatiti... mogao bih da se predstavim. *Zdravo, zovem se Edvard Kalen. Mogu li da te otpratim na sledeći čas?*

Pristala bi. To bi bilo pristojno. I pored toga što me se već plašila, u to sam bio siguran, povinovala bi se običaju i pošla sa mnom. Lako bi bilo odvesti je u pogrešnom pravcu. Ogranak šume se pružao kao prst i dodirivao je zadnji deo parkinga. Mogao bih da joj kažem da sam zaboravio knjigu u kolima...

Da li bi neko primetio da je poslednji put viđena sa mnom? Padala je kiša, kao i obično. Dva tamna kišna mantila koja idu u pogrešnom pravcu ne bi privukla preveliku pažnju i ne bi me odala.

Samo što ja nisam bio jedini učenik koji je danas bio svestan nje – premda niko nije bio ovako žestoko svestan nje. Majk Njuton je, konkretno, obraćao posebnu pažnju na nju i bio svestan svakog njenog meškoljenja na stolici – bilo joj je neprijatno da mi sedi tako blizu, kao što bi svakome bilo, kao što sam i očekivao da će biti pre nego što je njen miris razorio svaku blagonaklonu brigu. Majk Njuton će primetiti ako ona izađe iz učionice sa mnom.